

er sat ind af det Udvalg, der behandlede Værnepligtsloven, just ikke af Hensyn til det foreliggende Tilfælde; thi Sagen kunde efter min Mening have tænkt sig, at et saadant Tilfælde kunde fremkomme, men af Hensyn til forskellige andre Betragtninger, som gik ud paa uden Skade for Tjenestens Løve at fordele Byrden saa lige som muligt paa de Værnepligtige. Nu er det dog en besynderlig Sag, at vi i et agerdyrkende Land skulde have det saa knapt med Militærarbejdere og navnlig med Hestepasfere, at man ikke blandt dem, der havde faaet Bedtegnelsen „Hestepasser“ i 1871 kunde finde nok til Brug i 1872, men desuden maatte gaa til Aargangen 1870. Det er min fulde Overbevisning, at et saadant Resultat er fremkommet af Mangel paa Opmærksomhed fra Sessjonernes Side. Jeg siger, at det er min personlige Mening; thi selvfølgelig kan jeg ikke have ved Haanden statistiske Oplysninger til at bevise det med; men jeg kan, som sagt, ikke tænke mig, at et saadant Resultat er fremkommet paa anden Maade. Men sæt ogsaa, som oplyst, at man skulde gaa til Aargangen 1870 for at faae Vakancen dækket, saa maatte den Vedkommende i Kraft af det 2det Punktum af § 27 i Værnepligtsloven dog have været den Sidste, der skulde indkaldes til Tjeneste; alle de andre Hestepasfere fra 1870 skulde være mødte før ham for at udfylde Vakancen, thi han havde 14 Maaneders Uddannelse, og selv om adskillige af de Andre havde været inde et Par Maaneder som Hestepasfere, er der selvfølgelig Sagen af dem, der nogenlunde nær havde en Uddannelse, som svarede til hans. Vil man sige, at han havde ingen Uddannelse specielt som Hestepasser, saa svarer jeg, at det staar der heller ikke Noget om i Paragrafen, at han skulde have; der staar ikke Noget om, at det skal være til en speciel Gren af militær Færdighed, hvori den Vedkommende skal være uddannet, men der staar kun „Uddannelse“ i Almindelighed, og Ordet kan betyde lige saa vel „Tjenestetid“ som „Uddannelse“, idet der i Loven kan være lagt lige saa megen Vægt paa, at den vedkommende Værnepligtige ikke overbebyrdes, som der kan være lagt Vægt paa Tjenestens Løve i Henseende til den en-

kelte Mand. Det er altsaa efter min Opfattelse en Feil, at man har ført den vedkommende Mand over i Militærarbejderklassen med det Nummer, han trak som Infanterist eller maasse endog saa som Menig ved Ingenieurkorpset ved Sessjonen; han skulde derimod, efter at være overgaaet til Militærarbejderne, være indkaldt i Genhold til den af mig oplæste Bestemmelse i Værnepligtsloven, og han vilde da være bleven den Sidste, der var bleven indkaldt, hvad der saa meget mere kunde være flet, som et rimeligt Hensyn til hele hans Stilling maatte foranledige, at han blev behandlet paa den Maade. Der er talt om, at man har udelukket fra den nye Værnepligtslov Bestemmelsen om, at en Befalingsmand ikke kan, efter at være afflediget som saadan, indkaldes som Menig; det er sandt, men man har gjort dette for ganske andre Tilfældes Skyld end det, der her er Tale om. Naar det hedder i den Artikkel, som jeg har liggende for mig, og som, efter hvad jeg hører, har en Slags officiel Oprindelse, at underordnede Befalingsmænd og Menige indstilles for Kassationsretten, naar de skulle overgaa til et andet Korps, men at det er blevet Praxis, at Premierlieutenanter og højere stillede Officerer stilles hen uden at stilles for en Kassationsret — det staar der i Artiklen — indtil de kunne udsættes af Rullen, saa skal jeg sige dertil, at ved at gøre dette, har man ramt lige det Modsatte af, hvad man sigtede til ved at udelukke den omhandlede Bestemmelse af Loven. Man fandt det nemlig ubilligt, at Officerer skulde ved Regjeringens Naade afflediges endog saa med Pension i en yngre, og i en endnu værnepligtig Alder træde ud af Tjenesten, uden at have frigjort sig for Værnepligtsbyrden. Det har tidligere været Tilfældet paa Grund af, at den nævnte Bestemmelse stod i Loven, og derfor bestemte man, at enhver Befalingsmand, som herefter søgte om Afsted, fik den enten uden Pension eller kun gennem Kassationskommissionen med Pension, og blev efter almindelige Regler, efter at have afklædt sig sin Befalingsmandsværdighed, henvist til de Meniges Klasse. Det var altsaa for at forebygge Misbrug i den Retning, at nemlig ikke Værnepligt skulde